

Nắng lơ mơ nhìn Chấm. Chấm nheo mắt vẻ thú vị. Cỏ may lúu rúu bên bước chân Chấm. Cuối xuân, đồng cỏ thắm màu hơn, càng bát ngát, hiền hòa.

Chấm mỉm cười một mình. Cứ như đang đi đến nơi cảm thực tại. Đồng cỏ này là của Chấm, nhưng là con bé Chấm của mùa hè năm trước kia. Cô Chấm, nhưng là con bé Chấm của mùa hè năm trước kia. Cô Chấm bây giờ có thể nào còn xô vào ôm cứng lấy được những cậu bé cùng tuổi, rồi cùng ngã ùng ra, lăn cù cù trên thảm cỏ để cướp cho bằng được chùm quả mây, quả dút dót. Chấm khẽ nhún vai. Buồn cười thật! Chỉ có bốn, năm đứa con gái giữa một lũ con trai lộc ngộc to to, thế mà bọn Chấm luôn luôn giành phần thắng. "Đúng là lũ mặt sắng đá!" - Có lúc thua đau, Vĩnh đã nổi khùng lên mà nói như thế. Lúc ấy, nào Chấm đã biết thế mạnh, điểm yếu của mình đâu, thấy người khác lấn xả vào, Chấm cùng lấn xả vào, giành được phần thắng thì nhảy cẫng lên, cười khanh khách, nếu bị đẩy bật ra, Chấm sẵn sàng bệt ngay xuống cỏ, đập chân lia lịa và "nhè mồm ra". Hoạch bảo sợ nhất là khi cái Chấm nè. Nó khóc dai kinh. Khóc mà chẳng có tí nước mắt nào, chỉ toàn dãi. Đã thế lại "khoẻ" dãi vật. Bao giờ cũng thế, Hoạch là đứa đầu tiên ngừng cuộc giành giật để dỗ Chấm. Chấm chẳng đếm xỉa những lời ấy. Cả lũ bạn chần trầu xúm lại. Cũng chẳng ăn thua. Chúng nản lòng, tản đi cả. Còn lại mình Hoạch: "Thôi nào, đứng dậy đi!". Đến khi đó, dường như cục chẳng đã, Chấm mới đứng dậy. Hay vớ vẩn thế nhưng chẳng đứa nào giận Chấm cả. "Nó nhóc con nhất hội mà lì!". Hoạch cứ nói như phân bua. Bao giờ chia phần, Hoạch cũng giành phần hơn cho Chấm. Đôi khi, Chấm cũng hơi thấy méch lòng vì Hoạch cứ mãi coi

Chấm là trẻ con....

Chấm lững thững trên đồng cỏ. Gió chiều lành lạnh. Đàn cò xếp xong hàng ngũ hình mũi tên đang bắn về phía Tây. Trẻ mục đồng ồn ã đánh trâu về.

- Ôi! Chị Chấm!

Cái Hà "sún" bé tanh tách kêu toáng lên. Hoạch quay lại nhìn Chấm:

- Cu Điểm đã cho trâu về rồi!

- ....

Cái Hà quất thùng vào lưng trâu, chạy lông lên cho kịp với chúng bạn.

- Chấm về từ bao giờ?

- ... Chấm nhớ đồng cỏ quá nên ra thăm đó! Chấm tưởng chỉ mình Chấm đi học không chăn trâu nữa, hoá ra cũng chẳng còn mấy ai. Còn mỗi Hoạch!

- Hôm nay, tôi chăn đỡ cho Hoạch và Điểm thôi! Còn "chúng nó" lớn cả rồi, ai còn đi chăn trâu nữa.

- Xì! Lớn gì! Chưa được một năm.

Hoạch nhìn vào mắt Chấm. Cô bé hay nhõng nhẽo vẫn thế: Ngang như cua, vẫn rất dễ thương. Chấm đi chân đất, hai ống quần dẹt kín hoa cỏ may. ánh mắt kiêu hãnh nhìn thẳng lại Hoạch. Chẳng biết cô bé đang nghĩ gì?

- Bây giờ Hoạch làm gì? Có còn chơi với Lý, Vĩnh, Gái, Hoè... nữa không? Sao dạo này ít nói thế?

Hoạch giật mình. Anh chàng nghĩ về từng đứa bạn theo thứ tự Chấm điểm danh. Anh bối rối:

- Chẳng làm gì cả... Mà tôi đang đóng gạch với mọi người.

- Đóng gạch? Để xây nhà. Và cưới vợ. Phải không?

- Sao Chấm lại hỏi tôi thế?

- Hoạch đừng xung tời với Chấm, nghe xa cách lắm. Ngày trước Hoạch nói nhiều với Chấm cơ. Ngày trước là năm ngoái ấy mà! Sao bây giờ Hoạch lại cứ.... Hoạch ít nói hẳn?

Hoạch đỏ như mặt. Anh quẩn đầu thùng vào mấy ngón tay, cúi đầu không nói. Bỗng nhiên Chấm cũng lúng túng. Mới một năm qua mà Hoạch khác đi nhiều quá. Nhưng với vóc dáng cao lớn, vạm vỡ thừa hưởng ở người cha không dễ làm người ta khảng định anh là nông dân bởi vầng trán cao thông tuệ và sống mũi rất thẳng của anh.

- Sang năm đủ tuổi, tôi xin đi làm công nhân trên tỉnh.

Chấm không nói gì. Chỉ mấy giờ trước đây, suy nghĩ của cô rất khác. Hình như giữa mình và Hoạch giờ đây đã có khoảng cách?...

- A! Một tên đế cụt! Mơ ước của cu Điểm đây!

Chấm chưa hoàn hồn, cau có nhìn Hoạch. Hoạch vẫn ngồi, trầm ngâm nhìn con đế trong tay:

- Ngày trước, đấu đế với chọi cò gà là những trò vui nhất của bọn mình. Hôm trước khi lấy chồng, Gái và cả lũ bạn ra đây, hồn nhiên tìm cò gà để chọi....

- Buồn cười nhỉ? Gái đã lấy chồng thì Chấm biết nhưng không hề biết chuyện này đâu.

- Không ai biết chuyện đó ngoài chúng mình. Rồi mỗi đứa sẽ có mỗi nơi hết đó thôi. Tất nhiên, Chấm vẫn là người sướng nhất. Vĩnh rất khao khát được học đại học. Chấm có biết không?

- Chấm biết! Chấm vẫn là đứa em út ít của mọi người đấy thôi!

- Tất nhiên rồi! Có thể Chấm thay đổi về cái gì, nhưng con mắt nhìn mọi người, nhất là bạn bè thì đừng thay đổi Chấm nhé! Không ai có hai thời ấu thơ đâu Chấm ạ!

- Vì thế mà bạn này Hoạch trầm tư, ít nói? Chấm hiểu.

- Không phải... nhưng...

- Chấm sẽ đổi khác, Hoạch ạ! Nếu lên tỉnh, Hoạch đừng ngạc nhiên, trách cứ Chấm điều gì!

Nhưng về đây, Chấm vẫn chỉ thế này thôi: chân đất, quần đen, quê hơn cả những người ở quê. Chấm yêu đồng cỏ này ghê gớm, Chấm thèm ăn quả dứa dót dọt vô cùng.

Hoạch sững sờ. Anh chẳng nói thêm được gì. Những điều dự định nói với Chấm, giờ anh đã quên bém mất. Anh chăm chú nhìn Chấm. Bóng chiều loang loáng trong đôi mắt ngợp đen.

Cò bé đã ngồi đối diện với Hoạch từ lúc nào, chống tay xuống cỏ vững chãi. Trong tay cô, một cọng cỏ gà khẽ rung rung, dù trước đó, Hoạch đã cố tìm nhưng không thấy.

Đồng chiều đã thừa người. Con trâu đứng đĩnh đi trước, ve vẩy đuôi khoan khoái. Chấm và Hoạch lững thững cùng đi về. Cỏ may rạp dưới chân Hoạch, lại vùng dậy, xô tới áp vào chân Chấm. Chấm khẽ hít hà. Không khí có hương vị lạ lắm! Đồng quê! Bảo rằng nó có hương thì càng hít sâu càng thấy đậm đà. Thế mà có lúc Chấm tưởng chỉ có mùi bùn tanh tanh, mùi phân ngai ngái trên những bờ vùng, bờ thửa lầy lội.

Con đế trong tay Hoạch cựa mình ọ ẹ. Bất giác Chấm đưa tay lên trán. Đầu Chấm vẫn còn u vì cú đụng đầu vào Vĩnh lúc cổ vũ trận đấu đế năm ngoái đây!